

ganske lille stykke, mens andre kommuner derimod i nærheden af en større by med store indtægter måske skal hæve skatten med 0,25 pct. for at opnå den samme serviceforbedring? Er hr. Henrik Svane enig i, at det system ikke virker særlig effektivt, og at der i det system er voldsomt mange tilfældigheder?

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Da jeg ikke er ordfører på dette område, hvilket også fremgik af mit indlæg, vil jeg ikke deltage i diskussioner om enkeltsager i den her sammenhæng. Men hvis der finder de store urimeligheder sted, er det klart, at det er ting, som vi vil forholde os til.

Frank Aaen (EL):

Det er jo helt uden for diskussion at konstatere, at der er problemer med velfærden udeomkring i landet, at borgere ikke får den velfærd, som de har forventninger om, og som de har behov for. Det er også uden for diskussion, at kommunerne har en meget stram økonomi, så det vil jeg ikke bruge meget tid på i dag. Jeg synes ikke, der er nogen grund til at diskutere det forhold.

Det er meget mere interessant at gå ind og se på, hvorfor der er stramning på dagsordenen i den kommunale sektor i et samfund i en periode, hvor samfundet bliver rigere og rigere år for år. Vi er i dag alt andet lige rigere end sidste år og rigere end forrige år osv. Der er ikke nogen sammenhæng mellem udviklingen i rigdommen som helhed og så det, at vi i dag har sat kommunerne på en meget lav udgiftsvækst, en meget stram økonomi.

Der er jo tale om en voldsom opbremsning. Man kan diskutere, hvor meget 1 pct. er i forhold til et udgiftspres, der vokser væsentligt, i forhold til en lønudvikling, som ikke fuldt ud er omfattet af løn- og prisreguleringen. Men 1 pct. er under alle omstændigheder en tredjedel af den udgiftsvækst, der har været fra 1993 til 1998. Fra 1993 til 1998 voksede kommunernes økonomi reelt med 3 pct. om året, og nu er der dikteret 1 pct. om året. Det er en opbremsning, som vi skal tilbage til Schlüters kriseår for at se magen til. Og regeringen mener jo ikke, der er krise i økonomien, så det er lidt uforståeligt.

Det er en strukturændring, regeringen er ved at gennemføre. Servicedelen i vores samfund er jo generelt den, der vokser, fordi den kan man ikke rationalisere i modsætning til produktionen, men når vi nu har dekretet 1 pct.'s vækst

på den del af servicesamfundet, der hedder offentlig service, velfærdsservice, så betyder det jo, at den kommer til at vokse betydelig mindre end samfundsøkonomien som helhed. Det betyder faktisk, at kommunerne over en årrække med det her pres vil komme til at fylde mindre i samfundet end det, vi er vant til i dag.

Det er jo en bevidst kurs, regeringen har lagt, og som jeg er uenig i, men man kommer ikke uden om, at det er det, der er baggrunden for, at man har dekretet den ene procent. Det er et skifte i forhold til, at vi har haft en lang, lang periode, hvor den offentlige sektor, den offentlige velfærd, voksede nogenlunde som samfundsøkonomien, i perioder mere end samfundsøkonomien, og så får vi nu en periode, hvor den offentlige sektor, hvor velfærden vokser mindre end den samlede økonomi. Det er et strukturskifte, som man også lige bør notere sig i dag.

Der er også en anden strukturændring, der er sat på dagsordenen, lidt upåagtet. I aftalen med kommunerne, amterne er der sagt 1 pct. – dog må I gerne udvide velfærdsaktiviteten med mere end 1 pct., hvis det sker ved øget brugerbetaling. Det er jo også et skifte. Det er ikke meget sådan lige fra det ene år til det andet, men det er en kurs, der er lagt ud for 4 år, og det må formodes, at man også mener, den skal fortsætte efter de 4 år. Det betyder jo, at vi får en ændring væk fra den solidariske velfærd over mod en velfærd, der er mere præget af brugerbetaling. Vores analyse er, at det er det, der foregår: nogle strukturelle ændringer. Det var den ene del.

Den anden del er: Hvis vi nu skal have mere velfærd på børneområdet og ældreområdet, behøver det så at koste en masse penge? Det er vores opfattelse, at sådan er det ikke, og hr. Klaus Hækkerup har henvist til, at vi i næste uge skal diskutere et forslag fra Enhedslisten vedrørende hjemmehjælp.

Vores enkle analyse er, at hvis vi bruger nogle af de penge, vi har i dag, på en mere fornuftig måde, nemlig på dagpengeområdet, og hvis vi giver kommunerne de sparede dagpenge plus de penge, der bruges til aktivering af ledige, hver gang de ansætter en ny hjemmehjælper, så vil kommunerne gøre det, for så får de hele omkostningen dækket. Og det er gratis for staten. Vi sparer tilskuddet på andre konti.

Jeg synes jo, det er indlysende, at sådan bør vi gøre: fjerne pengene fra Arbejdsministeriets